

paa Skifteforvalterens Skjøn, hvad han i saa Henseende finder passende. — Dernæst gjorde den erede Taler nogle Bemærkninger med Hensyn til §§ 16 og 17 og det var de Bemærkninger, som alle paa en for mig paafaldende Maade kom i Strid med det, som efter mit og ogsaa efter Proceskommissionens Skjøn, er den gjældende Ret. Jeg tror nemlig ikke, at der kan være Tale om, at Arv og Gjæld kan vedgaaes, uden at alle Arvingerne ere enige deri. Det er, saa vidt jeg skjønner, efter den gjældende Ret ligesaa umuligt som efter Lovforslaget, at Arv og Gjæld skulle kunne vedgaaes, uden at alle Arvinger ere enige deri, og naar ingen af Arvingerne i Forveien er personlig ansvarlig for Gjælden, saaledes som den længstlevende Mand f. Ex. saa finder jeg ogsaa, at det er ganske naturligt, at Sagen kan paadrage sig Gjældsansvar, indtagen han samtykker deri, eller selv overtager det. Efter min Mening er det derfor aldeles ikke noget Nyt, at man ikke kan betragte en Arving, som havende vedgaaet Arv og Gjæld, medmindre han udtrykkelig har indvilget deri. Den nugjældende Ret fører bestemt til, at, naar Arvingerne forholde sig taus, saa skal Behandlingen gaa frem paa den i Forordningen af 8de April 1768 omhandlede Maade, hvor Proflama udstedes osv., og saa skal Voet sluttes af Skifteretten efter Lovgivningens almindelige Regler, hvorefter Arvingerne da ere fri for Gjældsansvar udover Arvebeløbet. Jeg tror derfor ikke, at der i den Bestemmelse, som indeholdes i § 17, at alle Arvinger skulle være enige om at ville vedgaa Arv og Gjæld, findes noget som helst Nyt; og i hvert Fald tror jeg, at denne Bestemmelse ikke indeholder Andet, end hvad man nødvendigvis maatte være enig om er det eneste Rigtige og eneste Fornuftige paa dette Gebet. Den erede Landstingsmand omtalte dernæst, at Lovforslaget i flere Henseender tilfødsætter Hensynet til fraværende Arvingers Arv og i den Henseende ikke kunde siges at gjøre nogen heldig Forandring i de gjældende Regler. Det var mig naturligvis strax klart, at den erede Landstingsmand herved sigtede til § 20, idet denne Paragraf foreskriver, at Arvingerne ikke saae nogen anden Indskaldelse end den, som gives Kreditorerne. Dette er imidlertid en Bestemmelse, som Proceskommissionen netop har troet at være i det Almindeliges Interesse, idet det maa erkjendes at være en af de utaalneligste og mest ilde fete Marsager til at træffe Skiftebehandlinger i Langdrag, at det er nødvendigt, naar der er en saadan fraværende Arving, at lade udgaa til ham en Indskaldelse til at møde med Nar og Dags Varsel, et Nar og sex Uger, hvoraf nødvendigvis følger, at Voet ikke kan sluttes, forinden denne Ridskrifts Udløb, men maa henstaa i eet Nar og 6 Uger; dette har man fundet at være en i vore Tider altfor lang Frist; der er givet paa en Tid, da Kommunikationmidlerne vare ganske anderledes langsomme og ganske anderledes utilfredsstillende, end de nu

ere, hvor man baade har Jernbaner og Telegrafer, og det har derfor været Proceskommissionens Lante, at det netop her var et af de Punkter, hvor der fandtes en Hilde til Forhaling af Skifter, som der var al mulig Grund til at rydde af Veien, idet man mente, at den Frist, der gives til Kreditorerne, kunde Arvingerne ogsaa være tilfredse med, og det saameget mere, som Kreditorernes Krav blive prækluderede, saaledes at de miste disse, naar de ikke komme inden den fastsatte Frist, hvorimod Arvingerne ikke miste deres Ret, men kun blive nødt til at søge deres Arv hos Andre, til hvem den midlertidig er bleven udlagt. Dersom man veed, hvor Arvingerne opholde sig, hvilket vistnok i Almindelighed er Tilfældet i saadanne Boer, som den erede Landstingsmand sigtede til, saa bliver det ikke Spørgsmaal om, at denne Indskaldelse kommer til at spille nogen videre Rolle; thi veed man, hvor Arvingerne ere, saa er det jo i Lovforslaget paalagt Skifteforvalteren ved Væv at underrette dem om Skiftet, og saa følger det af sig selv, at naar han skriver til dem, maa han vente en passende Tid, indtil der kan komme Svar tilbage. — Dernæst nævnedes den erede Landstingsmand § 29 som en Bestemmelse, der formentlig i alt Fald ikke var nødvendig; det er en Bestemmelse, som gaar ud paa, at Skifteretten ikke selv maa befatte sig med Inkassationer for Voet, men at den skal sørge for, at en vederhæftig Inkassator antages. Denne Bestemmelse er jo egentlig kun en Anvendelse paa dette Gebet af det samme Princip, som vi ifjor vedtog i Konkursloven. I Konkursloven gjennemførte vi det Princip, at Skifteretten ikke maatte sidde inde med Boers Midler, men skulde indbetale dem til en Kurator eller en Inkassator; dette Princip er her overført paa Dødsboer, saaledes at Skifteforvalteren ikke maa sidde inde med Midler, men skal udnævne en Inkassator, af hvem man saa kan forlange Sikkerhed. — Noget, man ikke kan forlange af Skifteforvalteren selv; det er altsaa en Bestemmelse, der ganske vist er ny, men som dog er at betragte som en naturlig Anvendelse af det samme Princip, som man ifjor blev enig om at gjøre gjældende i Konkursloven. Den erede Landstingsmand duede dernæst ved Lovforslagets Kap. 4, som indeholder en Del Regler om Behandling af Dødsboer, i hvilke Arv og Gjæld vedgaaes, og han yttrede om dette Kapitel, at der deri ikke fandtes Noget, som ikke var stemmende med den gjældende Ret, indtagen maasse § 53, som formentlig indførte en Regel, der ikke var stemmende med de nugjældende Bestemmelser, hvilken Regel imidlertid i sig selv ikke fortjente Bifald. Jeg finder mig med Hensyn til Opfattelsen af dette Kapitel paa et ganske modsat Standpunkt; jeg tror, at en af de eneste Ting, der er gammel i Kapitlet, er Reglen i § 53, som den erede Medlem nævnte, hvorimod den øvrige Del af Kapitlet for den største Del indeholder nye Bestemmelser.